

Dušan pripoveduje.

*Ko tako slonim na stolčku,
vse je živo pred menoj,
kar je mamica mi rekla,
kar je očka pravil moj:*

*Da je svet neskončno velik,
poln veselja in cvetov,
in kdor gre po dolgih cestah,
truden vrne se domov.*

*V posteljico mehko leže,
truden leže in zaspi,
pa lepó mu mora biti:
spi in se na smeh drži!*

*In če bo se kdaj mi zdelo,
palico bom vzel v rokó,
pojdem tja v daljavo sinjo
črez dolino in goró.*

*Brada bo mi tamkaj zrasla,
posiveli mi lasje —
pa se bom domov povrnil,
spet veselo bo srce.*

*Pa bom pravil, pa bom pravil —
Bog sam ve o čem in kom! —
Zbiral se bo okrog mene,
zvesto me naslušal dom.*

*Legel bom in bom zadremal
tam, kjer mamica že spi . . .
Rekli bodo: »Glejte, Dušan
spi in se na smeh drži! . . .«*

E. Gangl.

Sredi zelenega polja . . .

*Sredi zelenega polja
hišica bela stoji,
v hišici beli na odru
v cvetju mladenka leži . . .*

*Sredi zelenega polja
v cerkvi zvonovi pojó
nji, ki od svoje mladosti
vzela je rano slovo . . .*

*Sredi zelenega polja
križ se za križem vrsti,
cvetje, ki krije gomile,
v rosi pomladni brsti . . .*

*Sredi zelenega polja
deklice v grob jo nesó . . .
Ah, kako bridka jim pot je,
nesti jo v črno zemljó . . .*

Bogomila.

